

ren angaaende Formindsfølelse af Brandfaren ved Landbygninger.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 4457.)

Forespørgeren (Holstein=Holstein=borg): Den Forespørgsel, som jeg ifølge Samraad med vor høiterede Justitsminister har tilladt mig at bringe frem her idag, berører et Spørgsmaal, som jeg tror, vi Alle ville være enige om, er ikke blot af Interesse, men af Betydning for alle Landboere og har Krav paa at tages under alvorlig Overveielse, saaledes som Forholdene nu have stillet sig. Vi se hver Uge, naar vi følge med vore Tidender, Beretninger om Ildsvaader og Ildbrande, og meget hyppig ere disse Ledfagede af Beretninger om Ildbrænding og Dømtomning af baade Mennesker og Dyr, Mennesker ganske vist ikke saa hyppig som Dyr, men Dyr i en saadan Grad, at allerede det kunde være Anledning til at spørge, om der ikke var Grund til at træffe Foranstaltninger for at forebygge slike Tilfælde. Det kunde ligge meget nær at sige: Jo, naar det gjorde sig saa stærkt gjældende for Folks Bevidsthed og Erkjendelse, hvorfor hjælpe de ikke selv paa Sagen, det ere de dog istand til? Ja, ganske vist, man er istand dertil og vilde kunne gjøre det temmelig nemt uden stor Udgift og Vanskelighed; men det er en Særhed hos os Mennesker, og det stadfæstes stadigt af Erfaringen, at Vanen har en overmægtig Virkning paa os, og vi ere i den Grad undergivne dens Tryk, at vi ifølge den finde os i Saon, Ubehageligheder, Ubequemmeligheder, ja truende Farer, saaledes at vi tilsidst blive ganske sløve derfor og ikke bryde os videre derom. Det er gaaet saaledes i mange Læder; det kunde sse, men Herregud, det er hidtil ikke slet, hvorfor gjøre særlige Foranstaltninger for at forebygge det? Vi have jo ovenikøbet asureret, vi faae erstattet det Tab, vi lide. Det er det Raisonnement — tror jeg —, som holder Mange tilbage fra at træffe Foranstaltninger, der ere høist ønskelige og nødvendige, og som vilde være i de Paagjældendes egen velforstaaede Interesse, om de gave sig til alvorligt og rigtig at overveie Forholdet. Ganske vist kunne vi asurere os mod Tab af Gjødning, Halm, Høst, alle saadanne Ting, og vort Indbo; men hvad vi ikke kunne asurere, og det vil jeg berøre her, det er Tabet af vore Husdyr. Vi ere komne til en høi

Grad af Udvikling af vort Jordbrug og Landbrug i det Hele taget; men vore Husdyr ere i dette Dieblig Hovedmomentet i hele vort Landbrugs Udvikling og vort Landbrugs Produktionsvirksomhed. Men det, at jeg kan faae mit Kvæg, naar det er omkommet, erstattet med en vis Pengesum, erstatter ingenlunde det Tab, jeg lide. Den Erstatning, der kan gives, selv ved høi Assurance, er ikke at sammenligne med det Tab, man lide, naar man bliver af med hele Besætningen ved Ildbrand. En Kvægbesætning har nu en saa overordentlig høi Verdi, at for det Første en Assurance, naar den skal være nogenlunde, løber høit op, og dernæst er det ikke muligt for en Mand, der har drevet sine Ting vel og dygtigt og er i Besiddelse af en udmærket Kvægbestand, at faae det erstattet, han saaledes har tabt. Vi se dog imidlertid, at man er temmelig ligegyldig for dette Tilfælde og disse Tab, og den eneste Veie, hvorved man maaste kunde hjælpe derpaa og gjøre Folk mere opmærksomme derpaa, er den, om Brandforsikringer og Assuranceforeninger, som forsikre Løssøe, bevægelige Sager, altsaa ogsaa Husdyr, tog Hensyn til forbedrede Foranstaltninger med Hensyn til Bygningsmaaden, hvorved Ildbrandsfare blev mindre. Men ifølge den Retning, hvori vore Assuranceforeninger ere komne, er man just kommen ind i et ganske modsat Spor; man er kommen ind paa det Spor, som gjør det muligt at give ens Præmie for de Effekter, som asureres i et teglhængt Hus og for Effekter i et straatakt Hus. Det er en Veie, man ifølge Tidens Gang nu engang er kommen mere og mere ind i. Jeg behøver ikke her at paapege, hvad der oprindeligt har foranlediget dette; Faktum er, at det er saaledes, og hver Forening for sig erkjender, at om ogsaa en Forandring af disse Bestemmelser maaste i flere Retninger kunde være ønskelig, saa vilde den dog meget let kunne medføre Udmeldelser af en Forening og Indmeldelser i en anden Forening, hvor dette ikke var Tilfældet, saa at Forandringen altsaa vilde virke stabil, uden at man egentlig vilde fremme Diemedet. Der maatte da, for at Diemedet skulde naas, sse en Aftale mellem alle Foreninger om, at de samtidigt vilde træffe den samme Bestemmelse, og en saadan Aftale vilde ikke være let at faae tilveiebragt. Denne Veie er altsaa ikke bleven betraadt, og der staar da ikke Andet tilbage end at spørge: Kan der ikke gjøres Noget alligevel — ad